

Problemy emocjonalne wśród par leczonych z powodu niepłodności

Emotional problems among couples treated for infertility

Marta Makara-Studzińska¹, Artur Wdowiak², Grzegorz Bakalczuk²,
Szymon Bakalczuk³, Karolina Kryś³

¹Samodzielna Pracownia Zdrowia Psychicznego, Uniwersytet Medyczny w Lublinie

²Zakład Położnictwa, Ginekologii i Pielęgniarstwa Położniczo-Ginekologicznego, Uniwersytet Medyczny w Lublinie

³Ovum Rozrodczość i Andrologia Lublin

Streszczenie

Wstęp. Niepłodność jest chorobą szczególną. Dotyczy zawsze dwojga młodych osób i to w okresie ich największej aktywności życiowej. Brak możliwości realizacji jednego z najważniejszych pragnień każdego człowieka — posiadania potomka — wywiera silny wpływ na stan psychoemocjonalny pary. Chęć posiadania dziecka jest zwykle tak wielka, że często dominuje nad wszystkimi innymi problemami i ambicjami życiowymi.

Materiał i metody. Badanie zostało przeprowadzone w latach 2009–2010 w grupie 110 osób leczących się z powodu niepłodności w Lublinie. Jako narzędzie badawcze wykorzystano autorski kwestionariusz ankiety z wykorzystaniem Skali Becka. Uzyskane wyniki badań poddano analizie statystycznej posługując się oprogramowaniem komputerowym STATISTICA 8.0 (StatSoft, Polska).

Wyniki. Brak objawów depresji stwierdzono u 78,18% ankietowanych, a przyczyna niepłodności w badanych małżeństwach najczęściej pozostawała nieznana (51,82%). W badaniach wykazano, że objawy depresji występowały częściej wśród badanych, którzy mieli problemy z zajściem w ciążę ponad 5 lat. Pary podczas leczenia niepłodności miały problemy emocjonalne (53,64%) i finansowe (49,09%). W 61,82% przypadków respondenci przyznali, że leczenie niepłodności wzmocniło więzi małżeńskie, a pożycie seksualne nie uległo zmianom (69,91%). Objawy depresji występowały wśród badanych, którzy przyznali, że leczenie niepłodności spowodowało, że ich pożycie seksualne stało się mechaniczne.

Wnioski. Zaburzenia emocjonalne częściej występują u osób niezadowolonych ze współżycia seksualnego oraz których leczenie niepłodności trwa ponad 5 lat. Objawy depresji występowały częściej wśród badanych, u których leczenie nadało mechaniczny charakter pożyciu seksualnemu.

Seksuologia Polska 2012; 10 (1): 28–35

Słowa kluczowe: niepłodność, problemy emocjonalne, depresja

Abstract

Introduction. Infertility is a specific disease, which always concerns two young people during their most active life. Inability to realize one of the most important desires of every human being — to have a child — has a strong influence on the psycho-emotional steam. The desire to have children is usually so great that often dominates over all other concerns and ambitions in life.

Material and methods. The study was conducted in the years 2009/2010 in the group of 110 people treated for infertility in Lublin. Proprietary research tool was a questionnaire and Beck Depression Inventory. The results were statistically analyzed based on computer software STATISTICA 8.0 (StatSoft, Poland).

Results. No symptoms of depression were found in 78.18% of the respondents, and the cause of infertility in most subjects remained unknown (51.82%). Studies have shown that depressive symptoms were more com-

Adres do korespondencji: dr hab. n. med. Marta Makara-Studzińska
Samodzielna Pracownia Zdrowia Psychicznego, Uniwersytet Medyczny w Lublinie
ul. Chodźki 15, 20-093 Lublin
tel.: (81) 718-65-92, faks: (81) 718-65-92
e-mail: mmakara@go2.pl

mon among respondents who had problems getting pregnant for over 5 years. Couples during infertility treatment had emotional (53.64%) and financial (49.09%) problems. In 61.82% of respondents agreed that infertility treatment strengthened the marital relationship and sexual life has not changed (69.91%).

Conclusions. Affective disorders are more common in those dissatisfied with sexual intercourse, and infertility treatment which lasts for over 5 years. Symptoms of depression were among the respondents who admitted that the treatment of infertility has made their sex life mechanical.

Polish Sexology 2012; 10 (1): 28–35

Key words: infertility, emotional problems, depression

Wstęp

Według WHO niepłodność definiuje się jako niemożność zajścia w ciążę pomimo rocznego regularnego współżycia seksualnego bez stosowania środków antykoncepcyjnych. Niepłodność jest chorobą szczególną. W odróżnieniu od każdej innej choroby dotyczy zawsze dwojga młodych osób i to w okresie ich największej aktywności życiowej.

Brak możliwości realizacji jednego z najbardziej podstawowych pragnień każdego człowieka — posiadania potomka — wywiera silny wpływ na stan psychoemocjonalny pary, doprowadza do zmian w funkcjonowaniu rodziny, frustracji, poczucia mniejszej wartości społecznej [1]. Posiadanie potomstwa jest najważniejszym celem biologicznym człowieka, warunkującym przetrwanie ludzkiego gatunku. Problem braku potomstwa jest zjawiskiem, które dotyczy około 15% par małżeńskich w Polsce. Brak dziecka może być powodem nieporozumień i konfliktów małżeńskich, również rodzinnych, a także poczucia niższej wartości kobiety lub mężczyzny. Chęć posiadania dziecka jest zwykle tak wielka, że często dominuje nad wszystkimi innymi problemami i ambicjami żywymi [2].

W zależności od przyjmowanej koncepcji różny akcent kładzie się na wpływ czynników psychologicznych w procesie etiopatogenezy zaburzeń płodności.

Koncepcje psychosomatyczne dowodzą istotnej roli czynników psychologicznych w powstawaniu i utrzymywaniu się zaburzeń płodności. Przyjmują, że w wyniku niekorzystnej stymulacji psychicznej zakłóceniom mogą podlegać wszystkie ogniwa długiego łańcucha czynności rozrodczych, poczynając od potrzeb i czynności seksualnych, przez owulację i transport plemników, transport i zagnieżdżenie się jaja płodowego, jego dojrzewanie i rozwój, po samą inicjację i przebieg [3].

Czynniki psychologiczne mogą odgrywać istotną rolę w powstawaniu zjawisk warunkujących niepłodność. Najczęściej wymienia się nadwrażliwość emocjonalną i zaburzenia rozwoju psychoseksualnego. Stany te powodują zaburzenia w życiu seksualnym, jednocześnie przewlekłe napięcie emocjonalne zaburza prawidłowe funkcjonowanie organizmu. Wpły-

wa to nie tylko na sposób przeżywania przez leczonych swego stanu, ale może odbijać się na przebiegu leczenia, a w niektórych wypadkach może nawet odgrywać istotną rolę w genezie omawianych zaburzeń [4].

Jako podstawowe czynniki w psychogenezie tego typu zaburzeń wymienia się zwykle u obu płci wadliwy rozwój osobowości. Wszystko to powoduje zaburzenia w życiu seksualnym, negatywne nastawienie partnera, a zarazem stany przewlekłego napięcia emocjonalnego, upośledzającego prawidłowe funkcjonowanie organizmu. Oprócz czynników wynikających z samej sytuacji niepłodności bardzo ważnym obszarem wpływającym na stan psychiczny są czynniki związane z jej leczeniem. Chociaż osoby niepłodne mogą czuć zaangażowanie w ich problem zespołu leczniczego, to pozostają podatne na zranienia związane z emocjami nieodłącznie pojawiającymi się w procesie leczenia niepłodności. Ci, którzy angażują się w leczenie niepłodności, stwierdzają, że ich styl życia radykalnie się zmienia przez liczne dodatkowe obowiązki, bolesne procedury diagnostyczne lub działania chirurgiczne [3].

Znany teoretyczny model Wassera sugeruje, że pary niepłodne zaangażowane w proces diagnostyki i leczenia wykazują wysoki poziom zarówno szeroko pojętego stresu, jak i innych objawów psychopatologicznych, jako skutek niemożności koncepcji. Teorię roli stresu w niepłodności również charakteryzuje się jako model zamkniętego koła: narażenie na stres środowiskowy, zaburzenia płodności, diagnostyka, leczenie, stres sytuacyjny, zaburzenia relacji partnerskich, brak koncepcji, narastanie stresu, pogorszenie wyników diagnostycznych, niepłodność. W badaniach klinicznych podkreśla się, że duże natężenie stresu i lęku u badanych par niepłodnych poddanych technikom rozrodu wspomaganego wykazuje negatywną korelację ze wskaźnikiem sukcesu leczenia [5]. Dla kobiety macierzyństwo jest istotnym elementem roli społecznej, czynnikiem rozwoju i sposobem samorealizacji. W związku z tym niemożność zaspokojenia potrzeb macierzyńskich może wywołać problemy psychologiczne. Z rozpoznaniem niepłodności

wiąże się wiele psychologicznych komponentów. Kobiety towarzyszy utrata zainteresowania codziennymi zajęciami, depresja, napięte kontakty z rodziną, partnerem, kolegami. Pojawiają się trudności w myśleniu o czymś innym niż niepełność, wysoki poziom niepokoju, zmniejszona wydolność przy wykonywaniu zadań, trudności z koncentracją [6]. Wśród objawów psychologicznych wymienia się również: zaburzenia snu, zmiany apetytu (wzrost lub obniżenie), nadużywanie leków i alkoholu oraz spadek libido. Pojawiają się myśli o śmierci lub samobójstwie, dochodzi do społecznej izolacji ze stale towarzyszącymi objawami pesymizmu, poczucia winy lub bezwartościowości [7, 8]. Wśród czynników psychologicznych wpływających na powstawanie zaburzeń płodności wymienia się: cechy osobowości, stany emocjonalne, konflikty wewnętrzne dotyczące rodzicielstwa i oczekiwań związanych z przyszłością, relacje małżeńskie, zaburzenia seksualne i psychoseksualne, wstrząsy psychiczne, nerwice [3]. Problem leczenia niepłodności jest także czynnikiem budzącym dużo kontrowersji wśród osób poddanych terapii. Nowoczesne technologie wywołują wśród leczonych par dylematy moralne, często na podłożu religijnym [3, 9–11]. Ma to niewątpliwie wpływ na stan emocjonalny pacjentów.

Material i metody

Badanie zostało przeprowadzone w grupie 110 osób leczących się z powodu niepłodności. Odbyło się ono na terenie Lublina od listopada 2009 roku do marca 2010 roku. Respondenci to głównie osoby będące pacjentami przychodni OVUM (ul. Staszica) i OVEA (ul. Szczerbowskiego) w Lublinie. Przed przystąpieniem do badania zgłoszono jego projekt do Komisji Bioetycznej i uzyskano jego pozytywną ocenę. Respondentów informowano o poufności badania i jego całkowitej anonimowości, do celów naukowych. Jako narzędzie badawcze wykorzystano autorski kwestionariusz ankiety oraz Skalę Depresji Becka (BDI, *Beck Depression Inventory*), pochodzącą z 1961 roku.

Skala depresji Becka składa się z 21 pytań i jest używana w badaniach klinicznych stanów depresyjnych oraz do oceny leków przeciwdepresyjnych. Wypełnia ją badany samodzielnie, dokonując wyboru jednego z czterech zdań twierdzących, opisujących samopoczucie [12, 13].

Uzyskane wyniki badań poddano analizie statystycznej. Wartości analizowanych parametrów scharakteryzowano przy użyciu liczności i odsetka lub wartości średniej, mediany i odchylenia standardo-

wego. Dla cech mierzalnych normalność rozkładu analizowanych parametrów oceniano za pomocą testu W Shapiro-Wilka. Dla niepowiązanych cech jakościowych do wykrycia istnienia różnic między porównywanymi grupami użyto testu jednorodności χ^2 . Do zbadania istnienia zależności między badanymi cechami użyto testu niezależności χ^2 . Dla zmiennych ciągłych do oceny różnic między dwiema grupami zastosowano test U Manna-Whitneya, natomiast dla wielu grup Kruskala-Wallis. Przyjęto 5-procentowy błąd wnioskowania i związany z nim poziom istotności $p < 0,05$ wskazujący na istnienie istotnych statystycznie różnic. Badania statystyczne przeprowadzono posługując się oprogramowaniem komputerowym STATISTICA 8.0 (StatSoft, Polska).

Wyniki

Badaniami objęto 110 osób, w tym 86,36% ($n = 95$) stanowiły kobiety i 13,64% ($n = 15$) mężczyźni. Ankietowani w większości byli w wieku 25–30 lat ($n = 40$; 36,36%) i 30–35 lat ($n = 32$; 29,09%). Wynika z tego, iż najlicniejszą grupę stanowili ankietowani w wieku 25–30 lat, pochodzący z miasta (68,18%), natomiast co trzeci (31,82%) ankietowany pochodził ze wsi. Ankietowani w większości mieli dobre warunki socjalno-bytowe (70,91%), natomiast 27,27% badanych miało bardzo dobre i tylko 1,82% złe. Biorąc pod uwagę poziom wykształcenia, blisko połowa (40,90%) ankietowanych miała wykształcenie wyższe, zaś 11,82% wyższe licencjackie, 40,00% średnie, 4,55% zawodowe, a tylko 2,73% podstawowe.

Występowanie objawów depresji w badanej grupie na podstawie Skali Becka

Średni poziom depresji w badanej grupie wyniósł $7,97 \pm 7,66$ pkt (zakres 0–48). Brak objawów depresji (0–11 pkt) stwierdzono u 78,18% ($n = 86$) ankietowanych, natomiast 20,91% ($n = 23$) badanych miało lekkie objawy depresji i 0,91% ($n = 1$) umiarkowane. Z przeprowadzonych badań wynika, że objawy depresji częściej występowały wśród kobiet (24,21%) niż u mężczyzn (6,67%). Stwierdzone różnice nie były jednak istotne statystycznie ($p = 0,23$). Otrzymane wyniki przedstawiono w tabeli 1.

Analiza statystyczna nie wykazała istotnego związku między występowaniem objawów depresji a wiekiem ($p = 0,72$). Stwierdzono jednak, że objawy depresji częściej występowały w grupie do 30 lat (23,21%) niż u ankietowanych w wieku powyżej 30 lat (20,37%). Otrzymane wyniki przedstawiono w tabeli 2. Przeprowadzona analiza statystyczna nie wykazała również istotnego związku między występowaniem

Tabela 1. Występowanie objawów depresji z uwzględnieniem płci

Płeć	Brak objawów n %	Lekka depresja n %	Razem n %
Kobiety	72 75,79%	23 24,21%	95 100,00%
Mężczyźni	14 93,33%	1 6,67%	15 100,00%
Razem	86 78,18%	24 21,82%	110 100,00%

Chi² = 1,42; p = 0,23**Tabela 2.** Występowanie objawów depresji z uwzględnieniem wieku

Wiek	Brak objawów n %	Lekka depresja n %	Razem n %
20–30 lat	43 76,79%	13 23,21%	56 100,00%
Powyżej 30 lat	43 79,63%	11 20,37%	54 100,00%
Razem	86 78,18%	24 21,82%	110 100,00%

Chi² = 0,13; p = 0,72**Tabela 3.** Występowanie objawów depresji z uwzględnieniem wykształcenia

Wykształcenie	Brak objawów n %	Lekka depresja n %	Razem n %
Podstawowe/zawodowe	8 100,00%	0 0,00%	8 100,00%
Średnie	33 75,00%	11 25,00%	44 100,00%
Wyższe	45 77,59%	13 22,41%	58 100,00%
Razem	86 78,18%	24 21,82%	110 100,00%

Chi² = 2,51; p = 0,29

objawów depresji a poziomem wykształcenia (p = 0,29). Otrzymane wyniki przedstawiono w tabeli 3.

Badania wykazały, że badani, którzy mieli dobre warunki socjalno-bytowe częściej mieli lekkie objawy depresji (25,64%) w porównaniu z badanymi z bardzo dobrymi warunkami (13,33%). Stwierdzone różnice nie były jednak istotne statystycznie (p = 0,29). Otrzymane wyniki przedstawiono w tabeli 4.

Z badań wynika, że najczęściej ankietowani twierdzili, że przyczyna niepłodności w ich małżeństwie jest nieznaną (n = 57; 51,82%), natomiast 24,55% (n = 27) ankietowanych przyznało, że jest to czynnik żeński, 10,91% (n = 12), że czynnik męski i 12,73% (n = 14), że czynnik męski i żeński.

Najczęściej ankietowani mieli problemy z zajściem w ciążę w czasie 2–5 lat (n = 63; 57,27%), natomiast 26,36% (n = 29) badanych miało ten problem od roku, 9,09%, (n = 10) od 6 do 10 lat i 7,28% (n = 8) ponad 10 lat. W badaniach wykazano, że objawy depresji występowały częściej wśród badanych, którzy mieli problemy z zajściem w ciążę ponad 5 lat (27,78%) w porównaniu z badanymi, którzy leczyli się 2–5 lat (22,22%) i przez rok (17,24%). Analiza statystyczna nie wykazała istotnego związku między czasem trwania problemów z zajściem w ciążę a występowaniem depresji.

Badania wykazały, że ankietowani podczas leczenia niepłodności mieli problemy emocjonalne

Tabela 4. Występowanie objawów depresji z uwzględnieniem warunków socjalno-bytowych

Warunki socjalno-bytowe	Brak objawów n %	Lekka depresja n %	Razem n %
Bardzo dobre	26 86,67%	4 13,33%	30 100,00%
Dobre	58 74,36%	20 25,64%	78 100,00%
Złe	2 100,00%	0 0,00%	2 100,00%
Razem	86 78,18%	24 21,82%	110 100,00%

Chi² = 2,49; p = 0,29

Tabela 5. Występowanie depresji z uwzględnieniem opinii, czy ze względu na leczenie niepłodności istnieje obawa o trwałość związku

Obawa o trwałość związku	Brak objawów n %	Lekka depresja n %	Razem n %
Tak/raczej tak	14 56,00%	11 44,00%	25 100,00%
Raczej nie	40 83,33%	8 16,67%	48 100,00%
Zdecydowanie nie	32 86,49%	5 13,51%	37 100,00%
Razem	86 78,18%	24 21,82%	110 100,00%

Chi² = 9,45; p = 0,009*

(53,64%) i finansowe (49,09%), natomiast rzadko rodzinne (4,55%), wyznaniowe (5,45%) i inne (0,91%).

Respondenci w 61,82% (n = 68) przyznali, że leczenie niepłodności wzmocniło więzi małżeńskie, natomiast 35,45% (n = 39) badanych przyznało, że raczej nie i 2,73% (n = 3), że zdecydowanie więzi nie zostały wzmocnione.

Badania wykazały, że objawy depresji częściej występowały wśród badanych, którzy przyznali, że leczenie niepłodności nie wzmocniło więzi małżeńskich (28,57%) w porównaniu z ankietowanymi, którzy odczuwali zdecydowanie wzmocnioną więź z partnerem (17,65%). Stwierdzone różnice nie były jednak istotne statystycznie (p = 0,18).

W większości ankietowani uważali, że raczej nie obawiają się o trwałość swojego związku ze względu na niepłodność (n = 48; 43,64%), zaś 33,64% (n = 37) badanych stwierdziło, że zdecydowanie nie, natomiast 20,00% (n = 22) ankietowanych miało raczej obawy i 2,73% (n = 3) zdecydowanie się obawiało trwałości związku.

Wyniki badań wykazują na istotny związek między występowaniem objawów depresji a opinią, czy

leczenie niepłodności ma wpływ na obawę o trwałość związku (p = 0,009). Stwierdzono, że depresja występowała częściej wśród ankietowanych, którzy mieli takie obawy (44,00%) niż w grupie, która raczej nie miała obaw (16,67%) i zdecydowanie ich nie odczuwała (13,51%). Otrzymane wyniki przedstawiono w tabeli 5.

Ankietowani w 78,18% (n = 86) byli w związku małżeńskim kościelnym, natomiast 12,73% (n = 14) w małżeństwie cywilnym i 9,09% (n = 10) w konkubinacie. Ankietowani, którzy byli w kolejnym związku (n = 16) przyznali w 18,75% (n = 3), że posiadają dzieci z poprzednich związków, natomiast 81,25% (n = 13) badanych przyznało, że nie.

Z przeprowadzonych badań wynika, że ankietowani w większości przyznali, iż z powodu leczenia niepłodności ich życie seksualne nie uległo zmianom (n = 67; 69,91%), natomiast 18,18% (n = 20) badanych przyznało, że polepszyło się, 10,00% (n = 11), że stało się mechaniczne i 10,91% (n = 12), że pogorszyło się.

W wyniku przeprowadzonej analizy statystycznej stwierdzono istotny związek między występowaniem

Tabela 6. Występowanie depresji z uwzględnieniem oceny wpływu leczenia niepłodności na życie seksualne

Pożycie seksualne	Brak objawów n %	Lekka depresja n %	Razem n %
Pogorszyło się	8 66,67%	4 33,33%	12 100,00%
Polepszyło się	15 75,00%	5 25,00%	20 100,00%
Nie uległo zmianom	60 89,55%	7 10,45%	67 100,00%
Stało się mechaniczne	3 27,27%	8 72,73%	11 100,00%
Razem	86 78,18%	24 21,82%	110 100,00%

Chi² = 22,84; p = 0,00004*

depresji a oceną wpływu leczenia niepłodności na życie seksualne (p = 0,00004). Najczęściej objawy depresji występowały wśród badanych, którzy przyznali, że leczenie niepłodności spowodowało, że ich życie seksualne stało się mechaniczne (72,73%) w porównaniu z badanymi, którzy przyznali, że ich życie się nie zmieniło (10,45%), polepszyło się (25,00%) i pogorszyło się (33,33%), co przedstawiono w tabeli 6.

W badaniach wykazano, że 37,27% (n = 41) ankietowanych stwierdziło, że leczenie niepłodności nie wpłynęło na pogorszenie kontaktów emocjonalnych w związku, natomiast 8,18% (n = 9) ankietowanych przyznało, że nieznacznie się pogorszyły, 3,64% (n = 4), że pogorszyły się, zaś u 21,82% (n = 24) badanych kontakty emocjonalne poprawiły się, a 29,09% (n = 32) badanych nie miało zdania w tej kwestii.

Dyskusja

Literatura przedmiotu problemu niepłodności jest bardzo obszerna. Można znaleźć wiele informacji zarówno na temat samego problemu niepłodności, jak i jego aspektów społecznych [14].

Oprócz czynników wynikających z samej sytuacji niepłodności bardzo ważnym obszarem wpływającym na stan psychiczny są czynniki związane z jej leczeniem. Choć osoby niepłodne mogą czuć zaangażowanie w ich problem zespołu leczniczego, to pozostają podatne na zranienia związane z emocjami nieodłącznie pojawiającymi się w procesie leczenia niepłodności. Pacjenci uczestniczący w zapłodnieniu pozaustrojowym cierpią z powodu występowania myśli samobójczych, zaburzeń relacji partnerskich. Dane z piśmiennictwa — *Reproductive Medicine Unit* — wskazują, że 79% niepłodnych par akceptuje i korzysta z dostępnych form pomocy psy-

chosocjalnej, z czego u 86% następuje redukcja zaburzeń emocjonalnych [11]. Wyniki badań autorów niniejszej pracy potwierdzają potrzebę korzystania z pomocy psychologicznej wśród par starających się o potomstwo. Jak wynika z piśmiennictwa, pomoc psychologiczna oferowana jest przede wszystkim w związku ze stosowaniem określonej metody leczenia niepłodności, a więc na dalszym etapie procesu zmagania się z bezdzietnością. Tymczasem emocjonalne następstwa niepłodności dają o sobie znać znacznie wcześniej i wskazane jest, by niepłodne pary mogły korzystać z pomocy psychologicznej już od momentu podejrzenia niepłodności, co mogłoby pozytywnie wpłynąć na ich postawy wobec leczenia i jego następstw. Uwzględniając zebrane informacje, wynika, że niepłodni pacjenci poszukują wsparcia emocjonalnego przede wszystkim u swoich lekarzy, a takie rozwiązanie wydaje się w pełni uzasadnione. Odrzucanie udziału psychologa nie jest równoznaczne bowiem z negowaniem znaczenia psychologicznych aspektów leczenia niepłodności. Funkcje doradcy–psychoterapeuty pełni w tym przypadku lekarz prowadzący. Dla wielu par, a zwłaszcza silniej dla kobiet niż mężczyzn, niepłodność okazuje się jednoznacznym kryzysem i klęską życiową [15]. Nasilenie objawów psychopatologicznych — lękowych i depresyjnych — porównuje się do choroby nowotworowej, niedokrwiennej serca czy nadciśnienia tętniczego.

Wyniki niektórych badań wskazują jednak na polepszenie relacji małżeńskich wraz z czasem trwania niepłodności. Według Drosdzol wszelkie problemy związane z procesem diagnostyczno-terapeutycznym, walka i dążenie do wspólnego celu, oczekiwanie na ciążę, nadzieja i wiara powodują zwiększenie zaufania, bezpieczeństwa, bliskości i intymności emocjonalnej par niepłodnych [16]. Przeprowadzone badanie

potwierdza te zależności. Biorąc pod uwagę wyniki dotychczasowych badań, można wysnuć wnioski, że to co łączy kobiety leczone z powodu niepłodności, to chęć stworzenia pełnej i szczęśliwej rodziny. Istnieją przesłanki, że pokonanie różnorodnych barier psychologicznych może znacząco usprawnić cały proces leczenia par niepłodnych. Kolejny problem to podejmowanie współżycia pozbawionego zaangażowania emocjonalnego, a mającego na celu wyłącznie zapłodnienie, jak i istniejący konflikt w naturze pragnień macierzyństwa. Przyczynami tego konfliktu według Podolskiej mogą być na przykład: obawa przed urodzeniem dziecka niepełnosprawnego, ukryte wyrzuty sumienia z powodu stosowania antykoncepcji lub wcześniejszych aborcji, lęk przed zmianą sylwetki, nadwagą, obawa utraty uczuć męża czy przewidywanie mogących wystąpić problemów w pracy i utrudnień w karierze zawodowej [17]. Współżycie seksualne staje się dla obojga partnerów rutynowym obowiązkiem, wywołując w ten sposób wzrost napięcia i niepokoju prowadzący wtórnie do powstawania zakłóceń współżycia seksualnego. Z przeglądu literatury wynika również fakt, że niepłodność wpływa u kobiet na poczucie kobiecości, która jest widziana jako niepełnowartościowa. Macierzyństwo staje się ideałem postrzeganym wręcz jako gwarancja udanego życia małżeńskiego. Na podstawie danych z piśmiennictwa obserwuje się, że stres związany z całościową problematyką niepłodności powoduje powstawanie i narastanie konfliktów partnerskich. Wielokrotnie małżonkowie czują się nierozumiani i nieakceptowani przez środowisko. Współżycie seksualne bywa często pozbawione zaangażowania uczuciowego i spontanicznego, ograniczone głównie do okresu płodnego, gdyż jedynym jego celem staje się poczęcie dziecka.

Proces leczniczy niepłodnej pary może powodować dylematy moralne i religijne związane z wyborem metody leczenia. Decyzje te są szczególnie trudne dla kobiet wyznania katolickiego. Ponieważ niektóre metody leczenia nie są akceptowane przez kościół katolicki, u wielu kobiet i ich małżonków pojawia się konflikt sumienia, co opisuje Podolska [17, 18].

Z obserwacji prowadzonych wśród małżeństw dotkniętych niechcianą bezdzietnością wynika, że przeżywają one zdecydowanie więcej konfliktów i niepokojów w porównaniu z tymi, którzy mają dzieci. Ich podłożem jest napięcie emocjonalne związane z oczekiwaniem dziecka, a także długotrwałe działanie tak silnego stresora, jakim jest proces ustalania i usuwania przyczyn niepłodności. Terapia zmienia dotychczasowe życie małżeństwa [19]. Jak podaje Łuczak-Wawrzyniak, częstość wizyt u lekarza i pobytów w szpitalu powoduje, że następuje zjawisko nad-

miernej koncentracji na jednym problemie, którym jest bezdzietność. Długotrwałe, codzienne ingerencje lekarskie wpływają w istotny sposób na jakość życia, jak i emocjonalny, społeczny, fizyczny, zawodowy, intelektualny oraz duchowy dobrostan par niepłodnych. Pacjenci całkowicie poświęcają się procedurom terapeutycznym, narażając się na utratę pozycji zawodowej, finansowej i społecznej [20].

Każda godzina, dzień, miesiąc z jednej strony przebiega w atmosferze nadziei na poczęcie potomka, a z drugiej — w rozpacz, desperacji w momencie pojawienia się kolejnego krwawienia miesięczkowego [7]. Według Droszól taki niekończący się labirynt prowadzi do nieustających oczekiwań, wiary, marzeń, naprzemiennie wkraczających w negatywne emocje: lęk, złość, gniew, zazdrość, zaburzenia nastroju, poníženie, bezsilność, wstyd i poczucie winy. Podobny obraz pary leczonej z powodu niepłodności rysuje się na podstawie badań autorów niniejszej pracy. Rodzi to potrzebę rozszerzenia tego typu badań wśród par niepłodnych, gdyż problemy emocjonalne z jednej strony są przyczyną, ale również następstwem bezdzietności.

Wnioski

1. Zaburzenia emocjonalne częściej występują u osób niezadowolonych ze współżycia seksualnego, których leczenie niepłodności trwa ponad 5 lat. Dodatkowo, osoby te mają problemy finansowe.
2. Objawy depresji występowały częściej wśród badanych, u których leczenie nadało mechaniczny charakter życiu seksualnemu.
3. Istnieje pilna potrzeba otoczenia kompleksową opieką psychologiczną par bezdzietnych w wyniku niepłodności.
4. Należy zwrócić uwagę na zjawisko niepłodności wśród mężczyzn i przeprowadzić stosowne badania w zakresie wpływu niepłodności mężczyzn na stan psychofizyczno-społeczny.

Piśmiennictwo

1. Newson L., Postmen T., Lea S.E.G., Webley P., Richerson P. J., Mcelreath R. Influences on communication about reproduction: the cultural evolution of low fertility. *Evolution and Human Behavior* 2007; 28: 199–210.
2. Jakiel G. Płodność kobiety i mężczyzny w różnych sytuacjach zdrowotnych i życiowych, zapłodnienie — współżycie seksualne. W: Stadnicka G. *Opieka przedkoncepcyjna*. Wyd. Lek. PZWL, Warszawa 2009; 44.
3. Szamatowicz M. Etyczne, społeczne i psychiczne aspekty niepłodności. W: Kuczyński W. (red.). *Biologia rozrodu oraz zdrowie reprodukcyjne człowieka*. Wyd. Lek. PZWL, Białystok 2004.
4. Wdowiak A. Problemy psychologiczne w niepłodności. W: Makara-Studzińska M., Iwanowicz-Palus G. (red.). *Psychologia w położnictwie i ginekologii*. Wyd. Lek. PZWL, Warszawa 2009; 5.
5. Makara-Studzińska M., Wdowiak A. Diada małżeńska a niepłodność. W: Makara-Studzińska M., Iwanowicz-Palus G. (red.). *Psychologia w położnictwie i ginekologii*. Wyd. Lek. PZWL, Warszawa 2009.

6. Jędrzejczak P., Sokalska A. Niepłodność żeńska. W: Słomko Z: Ginekologia. Wyd. Lek. PZWL, Warszawa 2008.
7. Łuczak-Wawrzyniak J., Pisarski T. Psychologiczne aspekty w leczeniu niepłodności. W: Pisarski T., Szamatowicz M. (red.). Niepłodność. Wyd. Lek. PZWL, Warszawa 1997.
8. Makara-Studzińska M., Wdowiak A. Psychologiczna sytuacja kobiety niepłodnej. W: Makara-Studzińska M., Iwanowicz-Palus G. (red.). Psychologia w położnictwie i ginekologii. Wyd. Lek. PZWL, Warszawa 2009.
9. Filipowicz A. Biopsychiczne dylematy stosowania technik „in vitro”. W: Grosfelt J. Chrześcijaństwo, świat, polityka. Zeszyty społecznej myśli Kościoła 2009; 8: 1.
10. Mazurczak T. Medyczne i genetyczne aspekty zapłodnienia „in vitro”. W: Chrześcijaństwo, świat, polityka. Zeszyty społecznej myśli Kościoła 2009; 8: 1.
11. The Ethics Committee of the American Society for Reproductive Medicine. Child-rearing ability and the provision of fertility services. *Fertility and Sterility* 2004; 82 (supl. 1).
12. Beck A.T., Ward C.H., Mendelson M., Mock J., Erbaugh J. An inventory for measuring depression. *Arch. Gen. Psychiatry* 1961; 4: 561–571.
13. Pużyński S., Wciórka J. Diagnostyka psychiatryczna. W: Bilikiewicz A. (red.). *Psychiatria. Urban i Partner, Wrocław* 2002; 453–526.
14. Newson L., Postmen T., Lea S.E.G., Webley P., Richerson P.J., Mcelreath R. Influences on communication about reproduction: the cultural evolution of low fertility. *Evolution and Human Behavior* 2007; 28: 199–210.
15. Panagopoulou E., Montgomery A., Tarlatzis B. Experimental emotional disclosure in women undergoing infertility treatment: Are drop outs better off? *Social Science & Medicine* 2009; 69: 678–681.
16. Drosdzol A., Skrzypulec V., Buchacz P., Bakon J. Psychologiczne i społeczno-kulturowe aspekty niepłodności. W: *Annales Academiae Medicae Silesiensis* 2006; 60: 438–443.
17. Podolska M. Niepłodność jako problem psychologiczny. W: *Pielęgniarstwo Polskie* 2007; 2–3: 88–91.
18. Mazurczak T. Medyczne i genetyczne aspekty zapłodnienia „in vitro”. W: Chrześcijaństwo, świat, polityka. Zeszyty społecznej myśli Kościoła 2009; 8: 1.
19. Anderson K.M., Sharpe M., Rattray A. Irvine D.S. Distress and concerns in couples referred to a specialist infertility clinic. *Journal of Psychosomatic Research* 2003; 54: 353–355.
20. Pook M., Krause W., Drescher S. Distress of infertile males after fertility workup. A longitudinal study. *Journal of Psychosomatic Research* 2002; 53: 1147–1152.